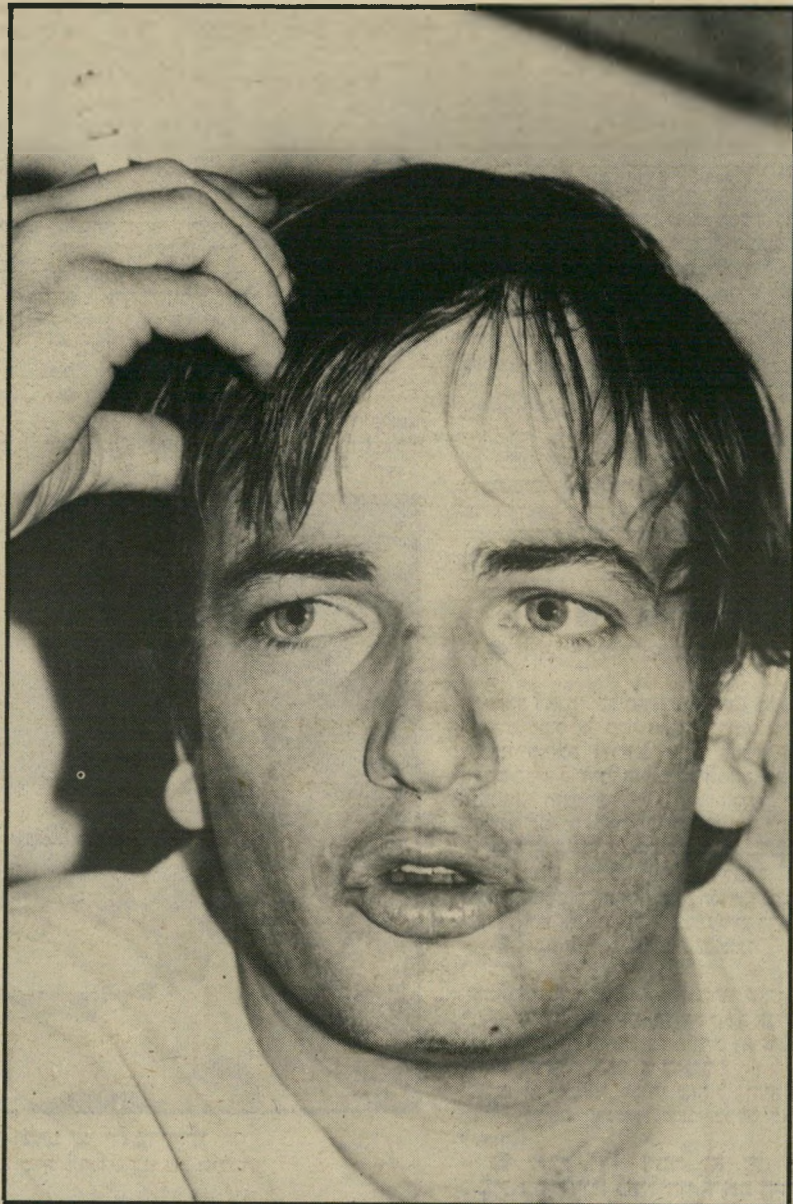

ד"ר איתן חייעם, רופא גינקולוג בבית-חולים סורוקה, מיוזמי שביתת-הרעב, מספר ביום התשיעי לצום על מצבו הפיסי והנפשי, על חוויות הצום, ואיך הוא מסתדר עם 16 אלף שקל ברוטו לחודש

ראיינה שרית ישי

אין לי טלוויזיה
ציבעונית, ואלמלא
אבא שלי שקנה
לי אוטו, גם לא היה
לי אוטו

כשדמעות בעיני,
שאל אותי בגין
אם לא קשה
לי לשבוח
רעב

ארידור אמר לי: זה מה
שאני יכול לעשות בכנות.
אמרתי לו:
בכנות שלך אני לא יכול
לקנח במכולח!

ביום החמישי
לשביתת-הרעב הרגשתי
שאני נחלש. פיחאום
איבדתי את ההכרה
והחלפתי

אנחנו כלנו מסריחים
מאציון בגלל הצום.
כשנכנסים לאולם
בית-החולים, אפשר
להחליף מהריח

אני מרגיש כמו באופוריה.
יש חומר המתפרק בגוף
בעיקבות הצום, הגורם
להרגשה כמו
בסוואל

כשאשתי צריכה נעליים,

היא פונה ליאמה!

אבא שלי שובת רעב, אמרה לי שירה בת השנתיים וחצי, למה אבא שובת רעב? שאלתי אותה, והיא השיבה בקול מתוק וילדותי: כי הוא רופא.

האבא של שירה הוא ד"ר איתן חייעם, רופא במחלקת-היולדות בבית-החולים סורוקה. הוא שובת רעב מזה עשרה ימים. ד"ר חייעם היה מיוזמי שביתת הרעב. הוא הצטרף למרופסור סובר, ראש המחלקה האורולוגית בבית-החולים, מייד אחרי שהודיע סובר שהוא פותח בשביתה.

ביום התשיעי לשביתה נראה לי איתן חלש משהו. הכרס שלו קטנה במקצת. קצת קשה לו להתרכז ועיניו עייפות. אנחנו פוגשות אותו באולם חדר-המיון של בית-חולים סורוקה. האולם מלא ברופאים, ועל חלוקי כולם שמם ומיספר ימי השביתה שלהם. עם איתן נמצאות אשתו שירה, פסיכולוגית במקצועה וילדתו שירה. הן באו לבקר ולהזדהות, ביחד עם נשים וילדים אחרים של רופאים. מה שקורה בבית-חולים סורוקה מפיח באמת. מחלקות שלמות ריקות מאדם.

נראה שהברדק חוגג. אנחנו אפילו מצליחות להיכנס לחדר-הניתוח. אחרי-כך תופסים אותנו. אנחנו נזופות ומתנצלות. מחלקת היולדות של איתן ריקה מאדם. כאן שכבו נשים בהריון בעל סיכון גבוה. אלה שבאמת רוצות להיות אמהות, ומוכנות להיות מרותקות למיטתן עבור הכבוד והעונג להיות אם בישראל. ליבי נחמץ כשאני חושבת על הנשים שנשלחו לביתן. כל טלטלה מיותרת עלולה לסכן את הריון. איתן מספר לי על נשים השוכבות במחלקה מהחודש הראשון

להריון עד ללידה, ישמור האלוהים. אלה מהן שההריון שלהן הוא בעל סיכון גבוה במיוחד, נשלחו למחלקה הגינקולוגית. איתן מביט בוהה במיטות, ואומר: אני לא מאמין. המחלקה הזו תמיד מלאה עד אפס מקום. חלק מהמיטות הפוכות. איתן אומר שכאן ישנים רופאים שובתי רעב. שאינם חוזרים לבתיהם. אנחנו נכנסים לחדר-הלידה. צרחות איומות ונוראות. ענת הצלמת, שלא ילדה עדיין, חשה ברע. אני מרגיעה אותה ואומרת לה שלא כולן צורחות כך. איתן צוחק ואומר